

Ο „ΝΟΥΜΑΣ“

ΒΓΑΙΝΕΙ ΚΑΘΕ ΚΥΡΙΑΚΗ

Η ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΤΟΥ ΕΙΝΑΙ :

Για την Ελλάδα Δρ. 10.—Για το Έξωτερικό Δρ. 10

10 λεπτά το κάθε φύλλο λεπτά 10

ΠΟΥΛΙΕΤΑΙ: Στα κίβκια της Πλατείας Συντάγματος, Όμοιοτας, Υπουργείου Οικονομικών, Σταθμού Τροχιοδρόμου (Οφθαλματρείο) Σταθμού ύπογειου Σιδηροδρόμου (Όμόνοια) στο καπνοπωλείο Σαρρή (Πλατεία Στουρνάρα, Έξάρχεια) και στο βιβλιοπωλείο « Έστιας » Γ. Κολάρου.

Η συνδρομή του πληρώνεται μπροστά κ' είναι για ένα χρόνο πάντοτε.

ΦΑΙΝΟΜΕΝΑ

Κ Α Ι

ΠΡΑΓΜΑΤΑ

ΠΟΜΦΟΥΓΕΣ

Ήσαν και διεπράγησαν! Τò λέμε για κείνους τούς άφελείς που πιστέψανε για μιá στιγμή πώς οι πατέρες του έθνους θάφηναν τάερολογήματα και θά κοίταζαν μιá ώρ' άρχήτερα να ξεμπερδέψουν με τά φορολογικά και στρατιωτικά νομοσχέδια, για να δώσουν στην Κυβέρνηση τάπαιτούμενα μέσα για τής χώρας την άμυνα.

Ύστερ' από τò λόγο του κ. Θεοτόκη κι' από τά κροκοδείλια δάκρυα του κ. Δεληγιάννη, αυτό μäs εφώναζαν όλες οι έφημερίδες, οι πατριωτικώτατες: « Κάθε ώρα που χάνεται σέ

λόγους και σέ συζητήσεις, αφαιρείται από την ζωή του έθνους! Έργα, Έργα!»

Κ' εξακολουθούσαν πρώτες αυτές τά λόγια. Κ' οι βουλευτές δέν ήμπορούσαν παρά να μιμηθούν τò παράδειγμά τους. Κι' ο λαός, ο μακάριος λαός, τρέφεται τόσες μέρες τώρα μ' άέρα καθουρντιστό και περιμένει, όπως πάντοτε, να τού αναδιοργανώσουν οι έκλεχτοί του τò στρατό και να τού φέρουν την εύημερία—που όλο τού την τάζουν, μá ποτέ δέν τού την φέρνουν—μονάχα με τά παχειά τους λόγια.

Έμεις—κι' άς μäs πόνε και πάλι προδότες οι πατριωτικώτατοι κ. κ. Γιολντάσηδες και οι λοιποί έθνόπληκτοι πατσαβουρογράφοι—ποτέ δέν έλπισαμε πώς μπορεί να βγή τίποτε άγαθò από Βουλή βουτηγμένη ίσα με τò λαιμό στο ρουσφέτι, από δημοσιογραφία που έναν άγωνα εύγενή αναγνωρίζει, τόν άγωνα τής πρώτης κυκλοφορίας, κι' από Κυβέρνηση που από τή μιá μεριά φωνάζει πώς έρχεται να εφάρμωσή έθνικò πρόγραμμα κι' από την άλλη άσχολεύεται από τò πρωί ίσα με τò βράδυ με τά προσωπικά ζητήματα, με μεταθέσεις, παύσεις και διορισμούς.

Μπορεί να μäs έβρισε ο Σιλβεστρέλλι. Μά ήταν ξένος τò κάτω κάτω κ' έπειτα δέν ήταν κ' ύποχρεωμένος να μäs θαυμάση, αφού μάλιστα και μεις οι ίδιοι δέν τού δώσαμε καμμιά άφορμή θαυμασμού, όσο καιρò έμεινε σιμά μäs και μελετούσε τά χάλια μäs Δέν μäs λέτε όμως, παρακαλούμε, τί άλλο κάνουν οι περίφημοι πατριώτες παρά να βρίζουν μέρα νύχτα την πατρίδα με τά καμώματά τους;

Θέλεις μήλον έπαρς, θέλεις άχλάδιν. Θέλεις την Βουλή κοίταξε, θέλεις τόν τύπο, θέλεις τò Πανεπιστήμιο, ό,τι διάβολο θέλεις επί τέλους. Άπ' όλες τις μεριές ένας άγώνας γίνεται, να στηλωθή τò θεόρατο άγαλμα τής έθνικής Βριστιάς που να τò βλέπουν όχι μονάχα όσοι έχουν συμφέρο νάχουν καρφωμένα τά μάτια τους άπάνω μäs, μá κ' οι στραβοί ακόμα.

Στην έθνικη αυτή δουλιά, ή Βουλή είναι ο άρχιμάστορας και μεις οι άλλοι, τά ταπεινά κοπέλια του.

σπουδαιότητα πράξη τού κ. Υπουργού τών Ναυτικών θανατοφώνουμε κατά καθήκον χρονογραφικόν και μεις. Έπήγε την περασμένη εβδομάδα στο Ναύσταθμο. Κι' όχι μονάχα έπήγε, μá και τόν επιθεώρησε. Και τò σπουδαιότερο—έδώ είναι πιά που σασίζει τò μυαλό τού ανθρώπου!—ε ί σ η λ θ ε ν υπό τούς λέβητας τών θωρηκτών.

Οι «Καιροί» τò τελευταίο τò έγραψαν με δικιο θαυμασμό, μá και με μιá φοβερή ανακρίβεια. Μäs είπαν πώς πρώτος και μόνος ο τωρινός Υπουργός εισήλθεν υπό τούς λέβητας τών θωρηκτών, ενώ και υπό τούς λέβητας τών θωρηκτών και υπό κάθε άλλου είδους λέβητας εισέρχεται πάντοτε ή Πολιτική και τά κάνει θάλασσα.

Ο,ΕΛΕΥΘΕΡΟΣ ΛΟΓΟΣ

της Βραίλας είχε την καλωσύνη να δημοσιεύσει τò ακόλουθο άρθροκι για τόν «Νουμά».

Η έν Αθήναις εκδομένη συνάδελφος ο «Νουμάς» εισέρχεται εις τò δεύτερον αύτης έτος. Αξίεπαινον είναι τò θάρρος και ή φιλαλήθεια μεθ' ής ή έν λόγω συνάδελφος εκφράζεται επί τών διαφόρων ζητημάτων μη έμβλέπουσα εις πρόσωπα αλλά από παροινήσεως κρινουσα. Έκείνο δι' όπερ λυπούμεθα είναι ότι ή έν λόγω συνάδελφος γράφεται εις τò ψυχαικόν εκείνο γλωσσικόν ιδίωμα όπερ θέλουσι τινες να εσταγάωσι φέροντες ούτω και εις τò κεφάλαιον αυτό μεταξύ τών Έλλήνων τής διχόνοιας, ή τις έβλαψε, βλέπτει και θά βλάπη πάντοτε τò Έθνος. Άς έλπίζωμεν ότι ή συνάδελφος, ή εύχόμεθα πᾶσαν προαγωγήν, θά έννοήση τò κακόν όπερ προσγίνεται εκ τής διχονοίας και θά προτιμήτη την γλώσταν, ήν τò έγγραμματον Πανελληνιον καθιέρωσε πλέον.

Γράφονται τόσες έφημερίδες στην γλώσσα «ήν τò έγγραμματον Πανελληνιον καθιέρωσε», ώστε δέν πειράζει αν γραφεται και μιá έφημεριδούλα στην γλώσσα ήν καθιέρωσε τò άγράμματο Πανελλήνιο. Θά μäs τò συχωρέση αυτό ο «Ελεύθερος Λόγος»—πού τόν εύχαριστούμε για τά καλά και τά γκαρδιακά λόγια του—όταν μάλιστα λάβη υπ' όψη του πώς ή γλώσσα ήν τò έγγραμματον κτλ. άρχισε νάπασχολή και την Δικαιοσύνη τής Πατρίδας μäs.

Η Α Π Ω

και ή Έωει δίνει πολύ και παίρνει στις στήλες τών έφημερίδων τώρα με τόν Ρωσο-Γιαπωνέζικον πόλεμον. Όλος ο κόσμος την χάρ' αυτή Γιαπωνία την ξέρει κ' έτσι την λέει. Έμεις όχι. Πρέπει να την

5 ΑΡΧΑΙΑ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

ΔΟΓΓΟΥ

ΔΑΦΝΗΣ ΚΑΙ ΧΛΟΗ

Μετάφραση Έλία Π. Βουτσερίδη

Η'. Νιοί Μεθυμνιώτες θέλοντας να περάσουν τόν τρύγο με ξενομερίτικη διασκέδαση, αφού έρριξαν στη θάλασσα ένα καίκι και κάθισαν στο κουπί τούς δούλους, πέρναγαν γιαλό-γιαλό από τις έξοχες τών Μιτυληνιων, όσες ήταν κοντά στη θάλασσα. Γιατί ή άκρογιαλιά είναι καλολίμνη και στολισμένη μεγαλόπρεπα με σπίτια κ' έχει λουτρά συγκρατητά και περιβάλλει κ' έλση, άλλα φυσικά κ' άλλα φτιασμένα από ανθρώπους. Όλα πιτήδιν για να κατοικιούνται. Κι' όταν έπιασαν στη στεριά κ' άραζαν, δέν έκαναν κανένα κακό παρά άγγίναγαν λογής-λογής διασκέδασες. πότε μ' άγκίστρια κρεμασμένα από καλάμια με ψιλή πετο-

νά ψάρευαν πετρόψαρα από χαμηλό βράχιο. πότε με σκυλιά και με δίχτυα έπιαναν λαγούς πουφρευαν από τζαμπέλια έξικιτίας τού θόρυβου. Κ' ύστερις άρχισαν να κυνηγούν και πουλιά κ' έπιασαν με τά βρόχια άγγιόχηνες και άγγιόπαπιες και τώγια, ως που ή διασκέδαση τούς γίνονταν ωφελιμη και για τò τραπέζι. Κι' αν είχιν ανάγκη από τίποτις, τόπαιρναν από τούς χωριανούς, πληρόνοντας περισσότερα από όσο άξιζε. Και χρειάζονταν μονάχα ψωμί και κρασί και μέρος για να ζομειούν. Γιατί δέν τούς φαίνονταν σίγουρο μέσα στο χεινόπωρο να μένουν τή νύχτα στη θάλασσα. Γι' αυτό και τò καίκι τόσυραν στη στεριά από τò φόβο τής χειμωνιάτικης νύχτας. Μά κάποιος από τούς χωριανούς, που χρειάζονταν σκονί για να τραβήξει μιá πέτρα που θάλλιονε μ' αυτή τά πατημένα άποτραγήδια, γιατί τò προτητερινό τούχε κοπέι, αφού πήγε κρυφά στη θάλασσα και σίμωσε στο άφύλαχτο καίκι, έλυσε τò παλαμάρι, τόφερε σπίτι του και τò μεταχειρίστηκε σ' ό,τι τού χρειάζονταν.

Θ'. Με τά ξημερώματα λοιπόν οι Μεθυμνιώτες νιοί ζητούσαν τò παλαμάρι, κ' έπειδή κανένας δέ μολογούσε την κλεψιά, αφού κατηγορήσαν κομματι τούς σιλευτάδες τους, άρμένιζαν γιαλό-γιαλό κ' όταν τράβηξαν τριάντα στάδις, άράζον στην έξοχη, που κάθονταν ή Χλόη κ' ο Δάφνης. Γιατί τούς φάνηκε πώς

ο κάμπος ήταν καλός για να κυνηγήσουν λαγούς. Κ' έπειδή δέν είχιν σκονί για να δέσουν παλαμάρι, έστρηψαν χλωρή λυγαριά από σκονί και μ' αυτή έδεσαν τò καίκι από τή πρύμη στη στεριά. Έπειτα, αφού άπόλυσαν τά σκυλιά να ψάχουν στις στράτες που φαίνονταν πιο βολικές, έστηναν τά δίχτυα. Και τά σκυλιά τρέχοντας με γαυγίσματα φόβισαν τά γίδια κ' αυτά άφίνοντας τά ψηλώματα έτρεξαν περισσότερο κατά τή θάλασσα. Και μη βρίσκοντας τίποτις φαγώσιμο στην άμμουδιά, πήγαν τά πιο ζωηρά κοντά στο καίκι και κατάφαγαν τή χλωρή λυγαριά, που με δαύτη ήταν δεμένο. Ήταν και λίγη φουσκοθαλασσά, γιατί είχε σηκωθή άνεμος από τά βουνά. Κι' έτσι, αφού είχε λυθεί τò καίκακι, γλήγορα τò συνεπήρεν ή κυματοσυρμή και τόφερεν ανοιχτά στο πέλαγο. Κι' όταν τόν βούισαν οι Μεθυμνιώτες, άλλοι έτρεχαν κατά τή θάλασσα κ' άλλοι μάζευαν τά σκυλιά και φώναζαν όλοι μαζί για ν' ακούσουν όλοι από τά κοντινά χτήματα και συναχτούν εκεί. Μά δέν έβγαίνει τίποτις γιατί καθώς δυνάμονεν ο άνεμος, μ' άκράτητη γληγοράδα τò καίκι σέρνονταν από τò ρέμα. Κι' οι Μεθυμνιώτες, έπειδή έχαναν όχι λίγα πράματα, ζητούσαν τò γιδάρη κ' αφού βρήκαν τò Δάφνη τότε χτύπαγαν και τότε γύμνωναν και κάποιος κρατώντας σκυλολούρι τού πισταγωνίαζε τά χέρια για να τόνε δέσει. Φώναζε ο Δάφνης

πούμε 'Ιαπωνία για να ποδείξουμε πως καταγόμαστε από τους αρχαίους Έλληνες. Κ' επειδή σαν πάρομε τον κατήφορο στην κλασικιστική, δεν βλαστήμαστε, της άλλαξαμε την πίστη και τ' όνομα και την είπαμε 'Εώα (σαν να έχουμε χαλασμένα τα φωνητικά μ' όργανα) και 'Η 'Απω.

Το τελευταίο όνομα της δικαιολογείται κάπως καθώς έλεγε ένας χωρατάτζης :

— Την λένε, βρέ αδερφέ, την 'Ιαπωνία α' 'Ιάπω έτσι χαιδεφτικά. Νά, όπως λέμε και μεις Μίμη το Δημήτρη και την Εύφροσύνη Φοφώ!

Το κάτω κάτω τ' όνομα δεν έχει να κάνει τίποτε. 'Η 'Απω την γράφουμε οι έφημερίδες, ή 'Εώα, ή Γιαπωνία, δεν παύει, και με τα τρία ονόματά της, να πολεμά με τη Ρωσία και να δημιουργεί Τελευταίες 'Ωρες, αυθεντικώτατες κι' ακριβέστατες πάντοτε, στις απογευματινές έφημερίδες. Πόσες μάχες και πόσες ναυμαχίες έχουν γίνει ίσα με τώρα στις τελευταίες αυτές ώρες, δεν περιγράφονται! Φανταστήτε που και τα Ρωσικά θωρηκτά πριν τ' ανακαλύψουν που βρίσκονται οι Γιαπωνέζοι, τ' ανακάλυψε ή «'Εσπερινή» στην «τελευταία ώρα» της από την περασμένη Δευτέρα και τα έβουθισε μάλιστα.

Γι' αυτό, λένε, πως ή Ρωσική Πρεσβεία θα κάνει παραστάσεις στην Έλλ. Κυβέρνηση και θα ζητήσει να περιοριστούν λίγο οι έφημερίδες, αφού με τις ακριβείς ειδήσεις τους χρησιμοποιούν ως κατάσκοποι της Γιαπωνίας. 'Ιδιες παραστάσεις θα κάνει και για το περίφημο ιστοριογεωγραφικό άρθρο των «Καιρών», τα οποία χαρακτηρίζει ως μεροληπτικώτατα υπέρ των έχθρων της.

Για να είμαστε ειλικρινείς πρέπει α' ομολογήσουμε πως ή «'Εστία» μένει, κατά τη συνήθεια της, πάλι πίσω στο ζήτημα αυτό, αφού δημοσιεύει τις λιγότερες ειδήσεις από τα φανταστικά πεδία του πολέμου.

ΜΕ ΔΩΔΕΚΑ

σελίδες θα βγεί πάλι ο «Νουμάς» της άλλης Κυριακής. Έξω από τη ταχτική του ύλη θάχη ένα άρθρο της δ. 'Αροδαφνούσας για τα Κάρτ-Ποστάλ, ένα διήγημα του κ. Κ. Θεοτόκη «'Ακόμα;» και «ένα γράμμα από την Κούταλη», ριζοσπαστικώτατο, για την περίφημη εκπαίδευσή μας, που πρέπει να το δια-

που τότε χτυπούσαν, και παρακαλούσε τους χωριανούς και πρώτα-πρώτα το Λάμωνα και το Δρύαντα έκραζε για βοήθεια. Κι' αυτοί τον τραβούσαν προς το μέρος τους, γιατί ήταν γεροί γέροι κι' είχαν χέρια δυνατά από τα σκάψιμο και ζητούσαν να δικαιολογηθεί πρώτα για τα όσα γίνθηκαν. Κ' επειδή κ' οι άλλοι ήθελαν τα ίδια, διορίζουν κριτή το Φιλητ' το γελαδάρη, γιατί ήταν ο πιο γέρος από όλους ήταν εκεί κι' είχαν όνομα ανάμεσα στους χωριανούς για τη μεγάλη του δικαιοσύνη.

Γ' Και πρώτοι άρχισαν την κατηγορία οι Μεθυμνιώτες καθαρά και συντομα, σαν είχαν γελαδάρη για κριτή.

—'Ηρθαμε σε τούτους τους κάμπους θέλοντας να κυνηγήσουμε και το καίκι μας λοιπόν, αφού το δέσαμε με λυγαριά χλωρή στην άρογιαλιά τ' άφισαμε, κ' έμας με τα σκυλιά ζητούσαμε κυνήγι. Στο άναμεταξύ τα γίδια του τουονού έδω, αφού κατέβηκαν στη θάλασσα, και τη λυγαριά τρών ολότελα και το καίκι λύνουν. Το είδες που το παράσενε ή θάλασσα. με πόσα καλά νομίζεις πως ήταν γεμάτο; και πόσα χάθηκαν μονομιξ; και πόσα στολίδια των σκυλιών; και πόσα λεφτά; μπορούσε τινάς ν' αγοράσει τα χτήματα του τουονών αν τ' άχεν εκείνα. Γι' αυτά όλα θέλουμε να πάρομε σιλλάβο τούτον τον κακό γιδάρη, που βόσκει τα γίδια στη θάλασσα σα ναυτικός.

βάσουν όλ' οι δασκαλοθρεμένοι Ρωμιοί, και περισσότερο απ' όλους εκείνοι που θάποτελέσουν το εκπαιδευτικό συνέδριο, αν ύποτεθη πάντοτε πως το περίφημο αυτό συνέδριο, (που βγήκε πάνοπλο από το κεφάλι του κ. Βικέλα ως ή 'Αθηνά το πάλοι κτλ.), θα σκεφτή σοβαρά για το μόνο ζήτημα που δημιούργησε τα τωρινά χάλια μας και θα μ' ας φέρη, αν τάλλάξουμε ανθρωπινώτερα, σε κάποιο καλύτερο μέλλον.

Το «γράμμ» από την Κούταλη» θα ξαφνιαστή τους παιδαγωγούς της ρουτίνας, αν καταδεχτούν να το διαβάσουν, και θα τους αποδείξη τετραγωνικώτατα πως δ,τι κάνουν ως τώρα τίποτ' άλλο δεν είναι παρά αντιπαιδαγωγική και αντιπατριωτική δουλιά, ανεύθυνη πάντοτε, αφού δεν βρέθηκε ακόμα κανένας 'Υπουργός της Παιδείας να τους ζητήσει λόγο και να τους ανοίξη τα δασκαλοσκοτισμένα μάτια τους.

Στο φύλλο της άλλης Κυριακής θ' άνοι κι' ο 'Ονειροκρίτης του «Νουμά» γραμμένος από τη Γ λ ω σ σ ι τ σ α.

ΓΡΑΦΟΥΝΤΑΙ

άνοσιες και στη δημοτική γλώσσα. Δεν το κρύβουμε. Μάλιστα ένας άγωνας γλωσσολογικός που άνοιξε τελευταία στη «Θεσσαλία» του Βόλου, διεξήχηθη, όπως λέν οι δασκάλοι, με δημοτικές λέξεις και με δημοτικές άνοσιες. «Ένας κ. Λαβλακίδας είναι κι' αν είναι που τα θαλάσσωσε με τις έξωφρενικές ιδέες. Μα κ' οι άλλοι δεν πήγαν πίσω. Ποιός λίγο, ποιός πολύ, όλοι έπρόσφεραν στην άγων' αυτό την άνοησούλα τους.

Ο άγωνας έκλεισε μ' ένα περίφημο γράμμα του κ. Σκίπη στους «Θεσσαλούς μου». 'Από τον έπιλογο θα καταλάβετε και τάλλο γράμμα :

— α' Ωρα καλή σας, γλυκοί μου πατριώτες! Το παιδί του Ρήγα σας σας χαιρετάει! 'Όσοι έργαστήκατε για το έργο μου (το ξέρετε μονάχοι ποιό είστε!) έχετε τη συνειδησή σας αναπαυμένη πως για κάτι ίερό έργαστήκατε. 'Ωρα καλή σας, γλυκοί μου πατριώτες, το παιδί του Φεραίου σας σας χαιρετάει!

Έξω από τον Βόλο, ο κ. 'Ενσκήπης θα έναύση και σ' άλλες πόλεις της Θεσσαλίας για να κυρήξη το ίερό του έργο!

Ο κ. Βδελλόπουλος δεν έφυγε ακόμα από την 'Αθήνα. Ούτε ο κ. Μιστριώτης.

Τέτοιες κατηγορίες έκαμαν οι Μεθυμνιώτες.

ΙΑ' Κι' ο Δάφνης βρίσκονταν σε κακή κατάσταση από τις ξυλιές, μα βλέποντας εκεί τη Χλόη τ' άψηφούσαν όλα. Κ' έτσι άπολογήθηκε:

—'Εγώ βόσκω τα γίδια μου καλά. Ποτέ δεν παρανοήθηκε κανένας χωριανός, ότι τραγί δικό μου βόσκησε στον κήπο του ή κλημά βλασταρωμένο έσπασε. Μα αυτοί είναι κακοί κυνηγοί κ' έχουν σκυλιά κακογυμνασμένα, που τρέχοντας πολύ και γαυγίζοντας δυνατά έδιωξαν τα γίδια από τα όρη και τους κάμπους κατά τη θάλασσα, σα λύκοι. Μα θα μου είπουν: έφραγαν τη λυγαριά βέβαια, αφού δε βρίσκαν στην άμουδιά χορτάρι ή κουμαριά ή θυμάρι. Μα χάθηκε το καίκι από τον άνεμο και τη θάλασσα' αυτά είναι του χειμώνα δουλιές κι' όχι των γιδιών. Μα ήταν εκεί μέσα φορσιές και λεφτά' και ποιός έχοντας τα λογικά του θα πιστέψει, ότι καικι, που είχε μέσα τόσα πράματα, είχε λυγαριά για παλαμάρι;

ΙΒ' Και ύστερ' απ' αυτά έκλαψε ο Δάφνης κ' έφερε τους χωριανούς σε μεγάλη ψυχρόπνεση, ως που ο Φιλητ'ς ο κριτής όρκίζονταν στον Ιάνα και στις νύμφες, ότι δεν έκανε κανένα άδικο ο Δάφνης μα μήτε και τα γίδια, παρά ή θάλασσα κι' ο άνεμος, που άλλους έχουν για κριτάδες τους. Δεν έπαιθε μ' αυτά ο Φιλητ'ς τους Μεθυμνιώτες, μόνο αυτοί, αφού χύμιζαν με θυμό, τρα-

Ο,ΤΙ ΘΕΛΕΤΕ

= Κάποιος Μακάριος κύριος στο «Σκρίπ», έγραψεν εύθυμάτα πράγματα για την κλεισμένη 'Ακαδημία μας.

= Είπε πως θ' άνοιχτή και πως θα διοριστούν 'Ακαδημαίκοι μαζί με άλλους, και μερικοί που μεταφράζουν τους αρχαίους συγγραφείς, όχι βέβαια με την όμορφιά που μεταφράσε κάποτε κάποιος άλλος μακάριος τα περίφημα εκείνα πανταλόνια του 'Ονέ.

= 'Η α' Αστραπή δημοσιεύει τις ακριβέστερες ειδήσεις—τα τηλεγραφήματά της πιά άφήστε τα!—από το Ρωσο-Γιωπωνέζικο πόλεμο,

= 'Η Ίδια, αν το θυμάσαστε, είχε παρουσιάσει άλλοτε στους άναγνώστες της μιá εικόνα της Ντούζε... για 'Αγία Βαρβάρα.

= Προχτές τους παρουσίασε πάλι ένα φιγουρίνι από έφημερίδα του συρμού, για την γυναίκα του Ρώσου πρέσβη στο Πεκίνο!

= Και που ν' άνάψη ακόμα στα καλά ο πόλεμος!

= Μερικοί σταυραστοί, μ' ας λένε, ετοιμάζονται να πάνε στην Γιαπωνία για να πολεμήσουν τους Ρώσους, τους μεγάλους μας έχθρους.

= Ο κ. 'Αναστασόπουλος ο Κεχηναίος, πούχει κηρυχτή φανερά από καιρό κατά των Ρωσικών ρουβλιών, δεν θα πάη μαζί τους.

= Θα μείνη έδω για να πολεμήση τον έχθρο με το πένα.

= Πάλι στους «Καιρούς» και στην «'Εσπερινή» έφάνηκε ή άηδέστατη εκείνη ρεκλάμα του σαπουνιού που την παρουσίασε το περασμένο καλοκαίρι ο περίφημος κύρ Νικολάκης ο 'Σπανδωνής για έργο του κ. Πάλλη.

= Θέλουν να πούν μερικοί πως το βρυκολάκισμα αυτό της ρεκλάμας τ' άκανε ο κ. Πολύβιος Κουρούπης για να χτυπήση τους αντιπάλους του!

= Και μιá περιεργότατη είδηση. Στο Γυμνάσιο της Πλάκας διδάσκαται(;) ο «Αίας» του Σοφοκλή.

= Και τί σημασία έχει αυτό; θα μ' ας ρωτήσετε.

= Έχει και παραέχει σημασία. Γιατί γυμνασιάρχης εκεί είναι ο κ. Σακελλαρόπουλος, γαμπρός του Μπαρμπα-Μιστριώτη.

= Ο όποιος Μπαρμπα-Μιστριώτης είναι πρόεδρος της εταιρίας προς ρεζίλευση αρχαίων δραμάτων που θα παραστήση ύστερ' από δυό μήνες τον Αία.

= Κ' έτσι ο γαμπρός βοηθάει τον παθερό του στην επιχείρηση, αφού λέει κάθε μερα στους μαθητές του πως πρέπει να δούν το δράμα στο θέατρο για να το νοιώσουν καλά.

= Και τα παιδιά, πούχουν νοιώσει και το δράμα και την πονηριά του Γυμνασιάρχη τους, ξεκαρδίζονται στα γέλια.

Ο ΙΔΙΟΣ

βούσαν πάλι το Δάφνη κ' ήθελαν να τότε δέσουν. Τότε οι χωριάτες άγριεμένοι πηδαν κατ' άπάνου τους σαν ψαρόνια ή καλιακούδες' και στη στιγμή τους παίρνουν το Δάφνη, που κι' αυτός πάλευε πιά, και χτυπώντας τους με ξύλα τους έστρωσαν στο κυνήγι. Και δε σταμάτησαν παρά αφού τους έβγαλαν έξω από τα σύνορά τους σ' άλλα χτήματα. Κ' ενώ εκείνοι κυνηγούσαν τους Μεθυμνιώτες, ή Χλόη με πολλή ήσυχία φέρνει το Δάφνη στις νύμφες και του πλένει το ματωμένο πρόσωπο, γιατί είχαν σπάσει τα ρουθούνια του από κάποιο χτύπημα, και βράζοντας από το ταγάρι της ένα κομμάτι ψωμί και τυρί του δίνει να φάει. Και τότε πιά ξαναποχτώντας τον τούδωσαν ένα φιλι σα μελι γλυκό. Κ' έτσι από τέτοιο κίντυνο γλύτωσαν ο Δάφνης.

ΙΓ'. Μα το πράμα δεν τελειωσαν ίσα μ' έδω, γιατί οι Μεθυμνιώτες, αφού πήγαν στην πατρίδα τους πιζοστράτες άντις για καραβιώτες και πληγωμένοι άντις για χαροκόποι, μ' άξισαν τους συντοπιτες τους, και βάζοντας στους βωμούς λιοκλάδια, παρακαλούσαν να τους γδικηθούν, χωρίς όμως να λέν τίποτις από τ' άληθινά, μήπως τους περιγελάσουν που έπαθαν τέτοια και τόσα από βουκόους, παρά κατηγορούσαν τους Μιτυληνιούς, ότι τους έκλεψαν το καίκι και τους άρπαξαν τα λεφτά. Κ' εκείνοι πιστεύοντας τους από τις

ΤΑ „ΔΙΚΑΤΑΛΗΚΤΑ“

Τὴν πρωτοχρονιά μαζί με τὸ δασκάλει τοῦ χωριοῦ μας βγήκαμε στὶς βίζιτες. Σ' ἐν' ἀπ' τὰ σπίτια πού πήγαμε, σὰ βγήκε ἡ νοικοκυρὰ νὰ μᾶς κερᾶσει, δὲν ξέρω πῶς τοῦ φάνηκε τοῦ δασκάλου, καὶ γυρίζει καὶ ρωτᾷ: τὴν κερὰ «Μήπως εἶθε κυρία ἀδιάθετος;» Κ' ἡ χωριάτισσα μὲ σατανικὸ χαμόγελο: «Ναὶ δάσκαλε εἶμωνα λίγο, μὰ ἔχει ἀδιάθετος βέβαια, εἶμουν ἀδιάθετη». Ὁ σκολίρας τὰ φερε σκούρα καὶ ξεροσκκίνησε, ἐνῶ ἐγὼ κρυφοχαϊρούμωνα γιὰ τὸ μάθημα.

Σὰν κατεβήκαμε κίτου μοῦ κάνει ὁ δάσκαλος: «Τὶ ζῶα εἶν', ἀδερφέ, ἀπτοὶ οἱ ἀθρώποι νὰ μὴ ξεχωρίζουν τὰ δικατάληκτα ἀπὸ τὰ τρικατάληκτα». — «Μπορεῖ νὰ μὴν εἶναι καὶ τόσο ζῶα 'ποῦ νομίζεις» τοῦ λέω. — «Γιατί;» — «Γιαὶ ἐνῶ ἐστὶ τῆς μίλλης; σήμερα, σοῦ φάνηκε πῶς μίλλεις πρὶν ἀπὸ εἰκοσιπέντε αἰῶνες». Ὁ δάσκαλος δὲ μ' ἀτάλαβε βέβαια, γιατί γύρισε καὶ μ' εἶδε χάσκοντας κ' ὕστερα κούνησε τὸ κεφάλι του. Θὰ μὲ ταλάνισε χωρὶς ἄλλο κ' ἐμένα τὸν κωκορίζω (πῶς;) πού δὲν ξέρω πῶς τὰ δικατάληκτα κάνουν ὁ καὶ ἡ ἀδιάθετος τὸ ἀδιάθετον.

4 τοῦ Γενάρη 1904.

Μ. ΦΙΛΗΝΤΑΣ

Ο ΔΑΣΜΟΛΟΓΙΚΟΣ ΠΟΛΕΜΟΣ

(Ἀνταποκριτὴ μας ἀπὸ τὴν Ἀγγλία)

ΓΡΑΜΜΑ Α'.

Manchester, Γενάρης τοῦ 1904

Οἱ ἀγγλικὲς Βουλὲς ἀνοῖξαν ἐδῶ καὶ δύο βδομάδες. Ὁ οικονομολογικὸς πόλεμος πού ἀπὸ τόσοις μῆνες γίνεται ἐδῶ σὲ ἀπειρα συλλαλητήρια, σὲ ἀρθρα φημεριδίων καὶ περιοδικῶν, σὲ βιβλία καὶ σὲ ἀμέτρητες φυλλάδες, θὰ ξαναρχίσῃ τῶρα στὶς δύο Βουλὲς. Εἶναι πόλεμος ροθερός, κ' ἐπειδὴ τὸ τέλος του, ἀβέβαιο γιὰ τὴν ὥρα, θὰ ἐπιρραξῃ ὄχι μονάχα τὴν Ἀγγλία, παρὰ καὶ τὸν κόσμο ὅλο, θὰ πασκίσω ἀκολουθώντας πολὺτιμο βιβλιαρχί: Ἀγγλου βουλευτῆ, πού δημοσιεύτηκε τῶρα τῶρα, νὰ συνοψίσω τὸ ζήτημα σὲ σειρά γράμματων, γιὰ ὅσους

ἀναγνώστες τοῦ «Νουμα» δὲν ἔτυχε νὰ τὸ μελετήσουν ἄλλοῦ.

Εἶναι γνωστὸ πῶς ἡ Ἀγγλία ἀπὸ καμμιά ξηνοταρῆ χρονία ἔχει τὸ σύστημα τοῦ ἀνοιχτοῦ ἐμπορίου. Οἱ ἀρχές του γνωστὲς κ' αὐτές. Τὸ Κράτος δὲν ἀναγκάζεται στὴν παραγωγή καὶ ἐξόδευση. Καμμιά φορολογία ἐπάνω σὲ εἰσαγωγή κ' ἐξαγωγή. Δασμοὶ εἰσαγωγῆς, ἀναγκαῖοι κάποτες γιὰ νὰ περιορίζεται τὸ Κράτος εἰσὸδημα, ποτές δὲν πρέπει νὰ βάζονται μὲ σκοπὸ προστατευτικὸ, πρέπει νὰ περιορίζονται σὲ ὅσο λιγώτερα εἶδη γίνεται καὶ μονάχα σ' ἐκείνα πού ὁ δασμὸς τους ἀποδίνει σημαντικὸ εἰσὸδημα. Κι' ὅταν πάλι τὸ Κράτος βάζει δασμὸ σὲ ξένα εἶδη πού γίνονται καὶ μέσα στὸν τόπο, πρέπει νὰ φορολογῆ καὶ τὰ ἐντόπια ὅσο φορολογεῖ καὶ τὰ ξένα. Λοιπὸν δὲν πρέπει μήτε νὰ ἐμποδίζουμε, μήτε νὰ προστατεύουμε, μήτε νὰ δίνουμε προτίμηση, μήτε νὰ κάνουμε διάκριση ἢ διαφορὰ καμμιά.

Αὐτὸ τὸ σύστημα τὸ πολεμοῦνε σήμερα τρία ἀντίθετα συστήματα—ἀντίθετα τοῦ ἀνοιχτοῦ ἐμπορίου, ἂν καὶ ὄχι ἀντίθετα τῶνα τᾶλλου, γιατί καὶ στὰ τρία μπορεῖς νὰ πιστεύης, ἢ καὶ σὲ δύο ἢ καὶ κ' ἐνα τους μονάχα. Ὁ σκοπὸς τους εἶναι ἀνάλογος καὶ τὸ μέσο τὸ ἴδιο. Μ' ἄλλα λόγια, ζητοῦνε σήμερα μερικοὶ νὰ βάλῃ ἡ Ἀγγλία βαρὺ δασμὸ σὲ κᾶποια ξένα εἶδη, δίχως ἀνάλογο ἐντόπιο φόρο, μὲ σκοπὸ 1) ν' ἀποκλείσουν ξένες πραγματείες πού συναγωνίζονται μ' ἐντόπιες, ἢ τουλάχιστο νὰ τις βαρύνουν τόσο πού οἱ ἐντόπιες νὰ συναγωνίζονται εὐκολώτερα· 2) νὰ τιμωρῆ τὸ κράτος ὅσα ξένα προστατευτικὰ ἔθνη φορολογοῦν Ἀγγλικὰς πραγματείες φορολογώντας ἄλλο τόσο τίς δικές τους, καὶ 3) μέσο τῶν δασμῶν ἐπάνω σὲ ξένα εἶδη νὰ δίνῃ κᾶποια προτίμηση σ' ὅσα ἐρχονται ἀπὸ ἀγγλικὲς ἀποικίες.

Τὸ πρῶτο σύστημα ἄς τὸ ποῦμε Ἀδολφ Προστασία· τὸ δεύτερο Ἀνταποδοτικὴ Προστασία· καὶ τὸ τρίτο Ἀποικιακὴ προτίμηση.

Ἄς δοῦμε πρῶτα τί λένε οἱ ὀπαδοὶ τῆς Ἀδολφ Προστασίας.

Οἱ προφητείες τοῦ Πήλ καὶ τοῦ Κόβδεν πῶς καὶ τ' ἄλλα ἔθνη θὰ μιμηθοῦν τὴν Ἀγγλία καὶ πῶς τὸ ἐμπόριο θὰ τραβήξῃ τὸ φυσικὸ του δρόμο, δὲν ἀλήθεψαν. Μονάχα ἡ Ἀγγλία ἔχει σήμερα ἀνοιχτὸ ἐμπόριο· Ἰακτουῦ ἄλλοῦ ἢ Προστασία μεγαλώνει. Εἶναι οἴηση νὰ θαρροῦμε πῶς μονάχα ἡ Ἀγγλία ἔχει δικίον καὶ πῶς ὅλοι οἱ ἄλλοι σφάλλουν. Τὰ πράματα

δὲν εἶναι πιά ὅπως εἶταν ἐδῶ καὶ πενήντα ἢ ἑξήντα χρονία. Τόσο ἀλλάξαν οἱ ὄροι καὶ τὰ περιστατικὰ πού ἀνάγκη ἡ Ἀγγλία νὰ ξαναθεωρήσῃ σήμερα τὸ σύστημά της.

Τὸν καιρὸ πού παραδέχτηκε τὸ ἀνοιχτὸ ἐμπόριο ἡ Ἀγγλία εἶτανε τὸ μεγαλειότερο ἐμπορικὸ καὶ τὸ μόνο βιομηχανικὸ ἔθνος τοῦ κόσμου. Στὴν ἀρχὴ λοιπὸν, μαζί με τὰ φυσικὰ, ὕλικὰ κ' ἐμπορικὰ της πλεονεχτήματα, τὸ καινούριο σύστημα ὠφέλησε πολὺ τὸ ἐμπόριό της. Τὴ μεγάλη της βιομηχανικὴ ἀναγέννηση πούρθε κατόπι του τὴν ἡ χριστοῦσε κυρίως σ' ἄλλες σύγκαϊρες αἰτίες, δηλαδὴ πρόοδο τῶν μηχανῶν, περισσότερους σιδηροδρομοὺς, τηλεγράφο, μεγαλύτερη παραγωγή χρυσαφιοῦ κ.τ.λ. Ἄν ἡ προκοπὴ της εἶτανε ἀλήθεια ἀποτέλεσμα τοῦ ἀνοιχτοῦ ἐμπορίου, τότες τῶν ἄλλων τὸ ἐμπόριο, ἀντίς νὰ προκόψῃ περισσότερο ἀπὸ τὸ δικό της, θᾶχε μείνει πίσω.

Σκοπὸς τοῦ ἀνοιχτοῦ ἐμπορίου εἶτανε ἡ λεύτερη συναλλαγὴ ὄλων τῶν ἔθνων ἀναμεσὸ τους, κ' αὐτὴ θὰ ὠφελοῦσε. Αὐτὸ ὅμως δὲν ἔγινε. Ἡ Ἀγγλία δὲν ἔχει ἀληθινὸ ἀνοιχτὸ ἐμπόριο, ἔχει μονάχα λεύτερη εἰσαγωγή. Ἄνοιξε τὴν ἀγορὰ της ὀλουνοῦ τοῦ κόσμου κ' ὁ καθένας τῆς πουλεῖ ὅ,τι θέλει. Δὲν ἔκαμαν ὅμως τὸ ἴδιο καὶ τᾶλλα ἔθνη, πού ἴσα ἴσα μὲ τοὺς προστατευτικὸς τους δασμοὺς τὴν ἐμποδίζουσαν νὰ τοὺς πουλεῖ τίς πραγματείες της. Κ' ἐνῶ τὸ γενικὸ ἀνοιχτὸ ἐμπόριο θὰ ὠφελοῦσε ὅλους, τὸ μερικὸ βλάπτει τὸ ἔθνος πού τᾶχει.

Ἡ προκοπὴ ὄλων τῶν ἄλλων ἔθνων ὠφελεῖ καὶ τὴν Ἀγγλία, αὐτὸ καὶ ὄχι ὅμως ὅταν ἡ προκοπὴ τους βραδύεται σὲν ξεπεσμό της.

Τῆς Γερμανίας καὶ τῆς Ἀμερικῆς μεγαλώνει ὁ πλοῦτος, ὄχι μ' ὄλη τους τὴ προστασία, ὅπως λένε μερικοὶ, παρὰ ἴσα ἴσα χάρη σ' αὐτῆνε. Λοιπὸν εἶναι ἡ προστασία πού ψυχώνει καὶ δυναμώνει τὴ βιομηχανία καὶ τὸ ἀνοιχτὸ ἐμπόριο πού τὴν ἀδυνατίζει καὶ τὴν βλάπτει. Ἡ προστασία τείνει κίβλας νὰ καλλιτερέψῃ τοὺς βιομηχανικοὺς μέθοδους, ὅπως καὶ τὸ χαραχτήρ, τὴν ἀξιοσύνη, τὴν οἰκονομία καὶ τὴ φιλεργία τοῦ ἔθνους.

Ἡ προστασία προξενεῖ ἐμπορικὴ κ' ἐργατικὴ ποικιλία, γλυτώνει τίς πιά ἀδύνατες βιομηχανίες ἀπὸ καταστροφὴ καὶ προστατεύει τίς πιά δυνατές ἀπὸ ἀδικὸ συναγωνισμό. Ἡ μεγάλη ποικιλία λιγοστεύει τὸ χαμὸ καὶ τὴ δυστυχία, ὅταν τύχῃ ἐμπορικὴ κρίση, γιατί ἔτσι δὲν ὑποφέρει τὸ ἴδιο καὶ σύγ-

πληγῆς καὶ νομίζοντας ὅτι εἶναι δικίον νὰ γδικηθοῦν νιούς, πού ἦταν ἀπὸ τὰ πρῶτα σπίτια τοῦ τόπου τους, ἀποφάσισαν νὰ πολεμήσουν ἄξαρνα τοὺς Μιτυληνιοὺς καὶ πρόσταξαν τὸ στρατηγὸ, ἀφοῦ ρίξει στὴ θάλασσα δέκα πλοῖα, νὰ διαγοῦμίξῃ τ' ἀερογιαλίκους. Γιατί ἐπειδὴ σίμωνεν ὁ χειμῶνας δὲν τὸ θαρροῦσαν σωστὸ νὰ μπιστευθοῦν μεγαλύτερη ἀρμάδα στὴ θάλασσα. Κι' ὁ στρατηγός, ἀφοῦ ἀμέσως τὴν ἄλλη μέρα ἀνοίχτηκε στὸ πέλαγο, καθίζοντας στὸ κουπί τοὺς ἴδιους τοὺς στρατιώτες, ἐπερτεν ἀπάνου στὰ χτήματα τῶν Μιτυληνιῶν, πού ἦταν στ' ἀερογιαλίκους. Κι' ἀρπαξε πολλὰ κοπάδια, πολὺ σιτάρι καὶ κρασί, γιατί μόλις εἶχε τελειώσει ὁ τρύγος· μὰ κ' ἀθρώπους ὄχι λίγους, ὅσοι ἀπ' αὐτοὺς δούλευσαν στὰ χτήματα. Ἐπεσαν ἀπάνου καὶ στὰ χτήματα τῆς Χλόης καὶ τοῦ Δάφνη κ' ἀφοῦ βγήκεν ὄξω γλήγορα, ἀρπαξεν ὅσα ἔβρισκε μπροστὰ του.

ΙΔ'. Ὁ Δάφνης τότε δὲν ἔβρισκε τὰ γίδια, παρὰ μπισπιμένους στὸ δάσο, ἔκορτε χλωρὰ κλαδὸφύλλα γιὰ νὰ χεῖ νὰ δίνει στὰ κατσίκια τὸ χειμῶνα θροφή· κ' ἔτσι, βλέποντας ἀπὸ ψηλὰ τὸ διαγοῦμισμα, κρύφτηκε ἀνέμεσα σ' ἐνα κούτσουρο καὶ στὸν κορμὸ ξερῆς ὄξιας. Ἡ Χλόη ὅμως ἦταν κοντὰ στὰ πρόβατα· κ' ἐπειδὴ τὴν κυνηγοῦσαν, ἔτρεξε σὰν ἐκείτη στὶς νύμφες γιὰ νὰ γλυτώσει καὶ παρκαλοῦσε νὰ λυπηθοῦν κ' ὅσα ἔβρισκε κ' αὐτὴ τὴν ἴδια γιὰ χάρη τῶν θεῶνε· μὰ καμμιά

ὠφέλεια· γιατί οἱ Μεθυμνιώτες, ἀφοῦ ἔβρισαν κ' ἀτίμασαν πολλὰ ἀγάμματα, καὶ τὰ κοπάδια ἀρπαξεν κ' ἐκείνη τὴν ἔσυραν σὰ γίδα ἢ πρόβατο, χτυπώντας τὴν μὲ λυγαριές. Κ' ἔχοντας πιά τὰ πλοῖα γεμάτα ἀπὸ κᾶθε λογῆς ἀρπαχμα ἀποφάσισαν νὰ μὴ τραβήξουν πιά πέρα, παρὰ γυρίζαν στὴν πατρίδα τους, γιατί φοβοῦνταν καὶ τὸ χειμῶνα καὶ τοὺς ὄχτροὺς. Ἐφευγαν λοιπὸν καὶ τυραννίστηκαν τραβώντας κουπί, γιατί δὲ φυσούσε.

ΙΕ'. Κι' ὁ Δάφνης, ἀμα ἔγινεν ἡσυχία, πήγε στὸν κάμπο πού ἔβρισκαν, καὶ μήτε τὰ γίδια βλέποντας, μήτε τὰ πρόβατα νοιώθοντας, μήτε τὴ Χλόη βρίσκοντας, παρὰ ἐρικὰ μεγάλη καὶ πεταμένο τὸ σουραῦλι, πού μὲ δαῦτο συνήλιζε νὰ διασκεδάξῃ ἡ Χλόη, φωναζοντας δυνατὰ καὶ κλαίγοντας θρηνητικὰ, πότε ἔτρεχε κατὰ τὴ βλακινιδιά, ὅπου ἀθουσαν, πότε κατὰ τὴ θάλασσα, γιὰ νὰ τὴν ἴδει καὶ πότε στὶς νύμφες, ὅπου ἔτρεξεν ἐκείνη νὰ γλυτώσει ὅταν τὴν τραβοῦσαν. Ἐκεῖ ἔπεσε χάμου καὶ κατηγοροῦσε τίς νύμφες, πῶς δὲν τὴνε εὐήθησαν:

— Ἄπο σὲς ἀρπαξεν τὴ Χλόη καὶ παραδεχτήκατε νὰ τὸ δεῖτε; αὐτὴ πού σὲς ἔπλεκε τὰ στεφάνια, πού ἔχυνε γιὰ τιμὴ σας τὸ πρῶτο γάλα, πού καὶ τὸ σουραῦλι της τοῦτο σὲς τόκαγε τάμα; Γίδια καμμιά δὲ μοῦ ἀρπαξε κανένας λύκος, μὰ οἱ ὄχτροι καὶ τὸ κο-

πάδι κ' ἐκείνη πούθρασε μαζί μου. Τὰ γίδια μου τὰ γδέρνουν καὶ τὰ πρόβατα τὰ κάνουν θυσίες, κ' ἡ Χλόη θὰ καθίσει σὲ πολιτεία. Μὲ τί πόδια θὰ πάω στὸν πατέρα καὶ στὴ μητέρα, χωρὶς τὰ γίδια, χωρὶς τὴ Χλόη, γιὰ νὰ μαι πτωχὸς δουλευτής, ἀφοῦ δὲν ἔχω πιά τίποτες νὰ βόσκω; Ἐδῶ πεσμένος θὰ προσμένω τὸ θάνατο ἢ ἄλλον ὄχτρο. Ἀραγες κ' ἐστὶ Χλόη τὰ ἴδια πασκεις; ἀραγες θυμᾶσαι τὸν κάμπο τοῦτο, κ' αὐτές τίς νύμφες κ' ἐμένα; ἢ σὲ παρηγοροῦν τὰ πρόβατα καὶ τὰ γίδια, πού σκλαβώθηκαν μαζί σου;

ΙΣΤ'. Κ' ἐκεῖ πού ἔλεγεν αὐτὰ, ἀπὸ τὰ δάκρυα καὶ τὴ λύπη τὸν παίρνει ὕπνος βαθύς· καὶ τοῦ παρουσιάζουντὲ οἱ τρεῖς νύμφες, γυναίκες ἀψηλές κ' ὀμορφες, μισόγυμνες καὶ ξυπόλυτες, μὲ ζέπλεκα μαλλιά καὶ παρόμοιες μὲ τὰ γάμματα. Καὶ στὴν ἀρχὴ φάνηκαν, πῶς συμπονοῦσαν τὸ Δάφνη· ὕστερις ἡ πιά μεγάλη γκαρδιόνοντας τον, λέει:

— Μὴ μᾶς κατηγορᾶς καθόλου, Δάφνη, γιατί ἐμεῖς νοιαζόμαστε γιὰ τὴ Χλόη περισσότερο ἀπὸ σένα. Ἐμεῖς κ' ὅταν ἦταν μωρὸ τὴ λυπηθήκαμε καὶ σὲ τοῦτο ἐδῶ τὸ σπήλιο πεταμένη τὴν ἀναθρέψαμε.

(Ἀκολουθεῖ)